

Pingstdagen

Den Helige Andes utgjutande

Joel 3:1-5a; Apg 2:1-21; Joh 14:16-21; Ps. 68:5ac, 10, 12a, 34b, 36

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Älskade vänner. Det är Pingst. Hänryckningens tid. Och vi står mitt i den, då allt tar fart och skapelsens hela synliga skönhet slår ut i en krevad av färger, dofter och skönsång. Livet återvänder. Blickar vänds på nytt uppåt mot himlen för att fånga solens varma ljus.

Det var vid den första Pingsten som Helig Ande, utgående av Gud Fadern, sändes till oss. Frälsningshistoriskt innebar det ett fullbordande av uppenbarelsen. Den Hjälpare som Kristus, innan Himmelsfärden, lovade att sända för att bistå oss hade nu utgjutits. Helig Ande gavs för att livet i Jesu efterföljelse skulle vara möjligt.

Allt borde, i detta, vara frid och fröjd. Men det räcker med att vika undan bara en enda späd kvist av den skira grönskan, för att vi skall se att allt inte står rätt till. Det behövs bara tre verser ur profeten Joel – vilka vi nyss hörde – för att inse att det inte bara är pollen som får ögonen att tåras.

Profeten talade. Han sade att ”i de dagarna och på den tiden [...] skall jag [Herren] hålla dom över dem för mitt folks, min arvedel Israels, skull, som de har förskingrat bland hednafolken. De har delat mitt land och kastat lott om mitt folk. En sköka betalade de med en pojke, och en flicka sålde de för vin som de drack upp.”¹

De har splittrat mänskligheten, säger han. De delar upp skapelsen mellan sig, som om det är människor som äger den. En flicka är värd en flaska vin; ett billigt rus.

Detta låter otäckt bekant. Joels ord – om man låter dem sjunka in – är knappt uthärdliga när man samtidigt ser alla försök att dölja verkligheten: alla regnbågens färger, alla glittriga dunster om livet som en schlager, alla kvasireligiösa ord om personlig lycka, alla populistiska politikernas tuffäktande; när man ser bortom denna glädjens fagra vår.

Och då orden tränger in kommer inte bara tårarna, utan också frågorna. Hur blev det så? Vilka är de som ödelägger och våldför sig på Guds skapelse? Vem är det som säljer ut mänsklig värdighet för egen vinning och njutning? Profeten benämnde dem hedningar; de andra - de som, jämte dagens heretiker, väljer sin egen väg.

¹ Joel 3:1-3

Det är, trots årstiden, en tid av tårar och det är rätt att vi står på randen till en kris. Den är i grunden inte politisk, inte ekonomisk eller social. Det är en andlig kris bottnande i att vi tackat nej till Guds Helige Ande. En andlig kris som nu sakta bryter sönder den civilisation vi känner. Det kan inte sägas tydligare än så.

Samtidigt vet vi från Evangeliet att vi är försäkrade hjälp. Jesus själv säger att ”jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan Hjälpare som ska vara hos er för alltid: sanningens Ande.”² Så hur kunde det bli så att vi nu står mitt i en andlig kris? Ja, han säger själv att ”världen kan inte ta emot honom, för världen ser honom inte och känner honom inte.”³

Det är därför nödvändigt att lyfta profetens ord, för att sätta vår tid i ett större perspektiv. Det är när vi skrapar på den fagra ytan som verkligheten blir synlig. Det är bland annat så Anden verkar: den blåser ut över världen; blottlägger ytorna och såren och när den andas in drar den med oss hem så att vi också kan läka och komma till insikt om Sanningen – Jesus Kristus.

Och då, när allt tar fart på nytt och skapelsens hela synliga skönhet slår ut i en krevad av färger, dofter och skönsång, när livet återvänder, ber vi om att fler blickar skall vändas uppåt mot himlen för att fångas av Guds nåderika ljus.

Kom Helige Ande, blås över din skapelse
hjälp oss alla som gråter; salta våra tårar
Led oss på Sanningens och Livets väg

² Joh 14:16

³ Joh 14:17